

УХВАЛА

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про роз'єднання конституційного провадження у справі за конституційним поданням 54 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень законів України „Про судоустрій і статус суддів“, „Про Вищу раду юстиції“, Кримінально-процесуального кодексу України, Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України

м. К и ї в
7 грудня 2010 року
№ 52-уп/2010

Справа № 1-52/2010

Конституційний Суд України у складі суддів:

Головіна Анатолія Сергійовича – головуючого,
Бринцева Василя Дмитровича – доповідача,
Вдовіченка Сергія Леонідовича,
Винокурова Сергія Маркіяновича,
Гультая Михайла Мирославовича,
Запорожця Михайла Петровича,
Кампа Володимира Михайловича,
Колоса Михайла Івановича,
Лилака Дмитра Дмитровича,
Маркуш Марії Андріївни,
Овчаренка В'ячеслава Андрійовича,
Сергейчука Олега Анатолійовича,
Ткачука Павла Миколайовича,
Шаптали Наталі Костянтинівни,
Шишкіна Віктора Івановича,

розглянув на пленарному засіданні справу за конституційним поданням 54 народних депутатів України щодо відповідності

Конституції України (конституційності) окремих положень законів України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., № 41–42, № 43, № 44–45, ст. 529), „Про Вищу раду юстиції“ від 15 січня 1998 року № 22/98–ВР (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 25, ст. 146) з наступними змінами, Кримінально-процесуального кодексу України, Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Бринцева В.Д. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Суб'єкт права на конституційне подання – 54 народних депутати України – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення: частини першої статті 6, частин четвертої, п'ятої статті 12, статті 17, частин першої, другої, четвертої статті 19, абзацу першого частини другої статті 20, частини другої статті 31, статті 38, частини другої статті 39, частини першої статті 41, статті 45, частини першої статті 47, статті 51, частини четвертої статті 53, частини першої статті 65, пунктів 5, 6, 7 частини першої статті 66, статті 69, частин першої, десятої статті 70, частин другої, третьої статті 77, частини шостої статті 79, частини першої статті 80, пункту 1 частини першої статті 82, частин першої, другої, третьої, четвертої, шостої статті 89, пункту 6 частини першої статті 91, частини п'ятої статті 97, частини п'ятої статті 111, пункту 3 частини шостої статті 122, частини першої статті 125, частини другої статті 127, абзаців другого, десятого пункту 1, пункту 2 розділу XII „Прикінцеві положення“, пункту 1, абзаців другого, п'ятого пункту 2, абзацу другого пункту 3, абзацу четвертого пункту 4, абзацу шостого пункту 6, абзацу другого підпункту 1 пункту 14 розділу XIII „Перехідні положення“ Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ (далі – Закон № 2453); пункту 1¹ частини першої статті 3, пунктів 2¹, 2², 6¹, 6² частини першої статті 27, статей 29¹, 29², 32¹ (у редакції Закону № 2453) Закону України „Про Вищу раду юстиції“ (далі – Закон № 22); частини п'ятої статті 6, частини шостої статті 12, частини четвертої статті 18, частини першої статті 22, частини другої статті 24, частини третьої статті 30, частин третьої,

четвертої статті 33, частини одинадцятої статті 35, статті 38, частини першої статті 41, частини третьої статті 53, частини третьої статті 71, частин другої, четвертої статті 99, статті 171¹, частин другої, третьої статті 186, частини другої статті 212, статей 235, 236, 237, 238, 239, 240, частини першої статті 240¹, статей 242, 243, частин другої, третьої, шостої, восьмої статті 267 (у редакції Закону № 2453) Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України); частин четвертої, п'ятої статті 22, частини третьої статті 43³, частини першої статті 60, частини першої статті 64, частини сьомої статті 81¹, статті 110, статей 111¹⁴ – 111²¹, частини першої статті 111²², статей 111²⁴, 111²⁵ (у редакції Закону № 2453) Господарського процесуального кодексу України (далі – ГПК України); частини другої статті 27, частини п'ятої статті 74, частини першої статті 131, частини п'ятої статті 151, частини другої статті 197, частини першої статті 199, частин першої, другої статті 294, частини першої статті 323, частини першої статті 325, частини другої статті 329, статей 353 – 360, частини першої статті 360¹, статей 360³, 360⁴ (у редакції Закону № 2453) Цивільного процесуального кодексу України (далі – ЦПК України); пунктів 1, 5 статті 32, частини четвертої статті 38, пункту 3 частини другої статті 156, частини четвертої статті 165³, частини першої статті 385, статей 400⁷, 400⁹, статей 400¹¹ – 400¹⁸, частини першої статті 400¹⁹, статей 400²¹, 400²² (у редакції Закону № 2453) Кримінально-процесуального кодексу України (далі – КПК України).

Мотивуючи неконституційність вказаних положень законів та кодексів, народні депутати України стверджують таке:

– органи судової влади, здійснюючи правосуддя, повинні користуватися виключно державною мовою – українською, а отже, положення частин четвертої, п'ятої статті 12 Закону № 2453, що допускають використання в судах поряд з державною регіональної мови або мови національних меншин, суперечать частині другій статті 8, статті 10 Конституції України;

– положення частини шостої статті 79, частини п'ятої статті 111 Закону № 2453, за якими у разі неодержання кандидатом на обрання суддею безстроково чи суддею при вирішенні питання про його звільнення більшості голосів від конституційного складу Верховної Ради України знову проводиться голосування, обмежують можливість самостійної реалізації конституційного повноваження єдиного законодавчого органу щодо обрання суддів безстроково та звільнення їх з посад, оскільки у такому разі ухвалюється лише те рішення, яке рекомендує Вища кваліфікаційна комісія суддів

України та Вища рада юстиції, що не відповідає частині другій статті 8, статті 75, частині другій статті 84, пункту 27 частини першої статті 85, статті 91, частині п'ятій статті 126, частині першій статті 128 Конституції України;

– положеннями Закону № 2453 розширено (частина перша статті 19, частина перша статті 80) та звужено (частина четверта статті 19) конституційні повноваження Президента України (закріплено не визначене конституційними положеннями повноваження глави держави ліквідувати суди загальної юрисдикції та переводити суддів, обраних безстроково, до інших судів та надано Державній судовій адміністрації України конституційне повноваження Президента України визначати кількість суддів у судах), що не відповідає частині другій статті 8, частині другій статті 19, статтям 85, 106, частині першій статті 128 Конституції України;

– визначивши положеннями частини другої статті 20, пункту 3 частини шостої статті 122 Закону № 2453, пункту 1¹ частини першої статті 3, пунктів 2¹, 2² частини першої статті 27, статей 29¹, 32¹ (у редакції Закону № 2453) Закону № 22 повноваження Вищої ради юстиції призначати суддів на адміністративні посади у судах, законодавець розширив її конституційну компетенцію всупереч приписам частини другої статті 6, частини другої статті 8, частини другої статті 19, частини першої статті 131 Конституції України, міжнародним стандартам гарантування незалежного та неупередженого правосуддя, концептуальним законодавчим засадам та рішенням Конституційного Суду України;

– положеннями частини десятої статті 70, частин другої, третьої статті 77, частин першої, другої, третьої, четвертої, шостої статті 89, частини п'ятої статті 97 Закону № 2453, пунктів 6¹, 6² частини першої статті 27, статті 29² (у редакції Закону № 2453) Закону № 22 за Вищою радою юстиції закріплено конституційно не передбачене повноваження щодо перегляду та скасування рішень Вищої кваліфікаційної комісії суддів України стосовно кандидатів на посаду судді, що не відповідає положенням частини другої статті 6, частини другої статті 8, частини другої статті 19, частини третьої статті 127, частини першої статті 131 Конституції України;

– частиною першою статті 17, частиною другою статті 19 Закону № 2453 визначено принцип інстанційності як один з принципів побудови судової системи, який не є конституційним принципом будівництва системи судів загальної юрисдикції, що суперечить вимогам частини другої статті 8, статті 125 Основного Закону України;

– порушують частину третю статті 125, частину другу статті 8 Конституції України положення частини другої статті 31, абзаців другого, десятого пункту 1, пункту 2 розділу XII „Прикінцеві положення“, пункту 1, абзаців другого, п'ятого пункту 2, абзацу другого пункту 3, абзацу четвертого пункту 4, абзацу шостого пункту 6, абзацу другого підпункту 1 пункту 14 розділу XIII „Перехідні положення“ Закону № 2453, пунктів 1, 5 статті 32, частини четвертої статті 38, пункту 3 частини другої статті 156, частини четвертої статті 165³, частини першої статті 385, частини першої статті 400¹⁶, статей 400¹⁷, 400¹⁸, частини першої статті 400¹⁹ (у редакції Закону № 2453) КПК України, частини першої статті 323, частини першої статті 358, статей 359, 360 (у редакції Закону № 2453) ЦПК України щодо утворення та функціонування Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ, оскільки новостворений суд за своєю природою є неспеціалізованим, а тим самим Касаційним судом України, заснування якого Конституційний Суд України визнав неконституційним;

– положеннями статей 17, 38, 45, абзацу десятого пункту 1 розділу XII „Прикінцеві положення“, пункту 1, абзаців другого, п'ятого пункту 2, абзацу шостого пункту 6, абзацу другого підпункту 1 пункту 14 розділу XIII „Перехідні положення“ Закону № 2453, частини першої статті 385, статей 400¹¹–400¹⁸, частини першої статті 400¹⁹, 400²¹, 400²² КПК України, статей 111¹⁴–111²¹, частини першої статті 111²², статей 111²⁴, 111²⁵ ГПК України, частини першої статті 323, статей 353 – 360, частини першої статті 360¹, статей 360³, 360⁴ ЦПК України, статей 235–240, частини першої статті 240¹, статей 242, 243 КАС України (у редакції Закону № 2453) Верховний Суд України фактично позбавлено повноважень проводити узагальнення судової практики і давати роз'яснення з питань застосування законодавства судам загальної юрисдикції (цими правами наділяються вищі спеціалізовані суди), здійснювати правосуддя, реалізовувати конституційну функцію перегляду рішень судів нижчого рівня і лише формально надано конституційний статус найвищого судового органу, що суперечить вимогам частини другої статті 125, частини другої статті 6, частини другої статті 8, частини другої статті 19 Конституції України;

– усупереч приписам частин першої, другої статті 6, частин першої, другої статті 125 Конституції України положеннями частини першої статті 34, частини першої статті 41 Закону № 2453

Голову Верховного Суду України позбавлено представницьких повноважень усієї системи судів загальної юрисдикції, можливості брати участь у процедурах створення і ліквідації судів та у формуванні суддівського корпусу всіх ланок судової системи, що поділяє систему судів загальної юрисдикції на окремі владні судові установи (підсистеми судів) та порушує єдність судової системи;

– положення статті 400¹⁸ КПК України, статті 111²¹ ГПК України, статті 240 КАС України та статті 360 ЦПК України (у редакції Закону № 2453) ставлять право особи звертатися до Верховного Суду України як до найвищого судового органу у залежність від рішення колегії суддів вищого спеціалізованого суду, що в подальшому може унеможливити звернення за захистом до міжнародних установ, не відповідають конституційним засадам змагальності та диспозитивності процесу, а також суперечать міжнародному принципу безсторонності суду та порушують вимоги частин першої, четвертої статті 55, частини третьої статті 22, пункту 4 частини третьої статті 129 Основного Закону України;

– положення частин другої, четвертої статті 99, частин другої, третьої статті 186, частини другої статті 212 КАС України, частини четвертої статті 22, частини третьої статті 43³, статті 110 ГПК України, частини п'ятої статті 151, частини першої статті 199, частин першої, другої статті 294, частини першої статті 325, частини другої статті 329 ЦПК України (у редакції Закону № 2453) суттєво скорочують процесуальні строки звернення громадян до суду, що звужують право на судовий захист, та не відповідають частині третій статті 22, частині другій статті 55 Конституції України;

– положеннями частин четвертої, п'ятої статті 22, частини першої статті 60 (у редакції Закону № 2453) ГПК України скорочено строк реалізації відповідних процесуальних прав, чим обмежено диспозитивне право сторін процесу, що суперечить конституційній zasadі змагальності судочинства та звужує процесуальні можливості судового захисту, а це не відповідає частині третій статті 22, частинам першій, другій статті 55, пунктам 4, 8 частини третьої статті 129 Конституції України;

– усупереч конституційним положенням статей 3, 19, 21, 22, 55, 64 у частині п'ятій статті 6 (у редакції Закону № 2453) КАС України визначено як обов'язок звернення до суду особи, а за Конституцією України це є її правом;

– положеннями частини першої статті 89 Закону № 2453, частини четвертої статті 18, статті 171¹ (у редакції Закону № 2453) КАС України встановлено неможливість апеляційного та касаційного оскарження актів, дій чи бездіяльності Вищої кваліфікаційної комісії

суддів України та підсудність цих справ Вищому адміністративному суду України як суду першої інстанції, що обмежує право на судовий захист, запроваджує особливий суд, не відповідає визначеній конституційній побудові системи судів загальної юрисдикції та суперечить статтям 1, 3, 8, частинам другій, третій статті 22, частині другій статті 24, частинам першій, другій статті 55, частинам третій, п'ятій статті 125, пункту 8 частини третьої статті 129 Конституції України;

– положеннями частини першої статті 22, частини другої статті 24, частини третьої статті 30, частини третьої статті 53, частини третьої статті 71 (у редакції Закону № 2453) КАС України визначено порядок передачі справи з одного адміністративного суду до іншого з реєстрацією у встановленому законом порядку до початку розгляду справи по суті, подачі клопотань в окремих випадках через канцелярію, неможливість судді та інших учасників судового процесу заявити про самовідвід після початку розгляду судової справи, неможливість оскарження окремої ухвали за наслідками вступу у справу третіх осіб та ухвали про відмову у витребуванні доказів, що суперечить принципам змагальності у судовому процесі, неупередженості (об'єктивності правосуддя), обмежує конституційне право осіб на судовий захист, право на апеляційне та касаційне оскарження;

– положеннями частин другої, третьої, шостої, восьмої статті 267 (у редакції Закону № 2453) КАС України не передбачено складу правопорушення щодо невиконання судового рішення, введено надмірний розмір штрафних санкцій, що не узгоджуються з окремими положеннями Закону України „Про виконавче провадження“ в частині визначення розміру покарання щодо невиконання судових рішень, надано можливість подвійного притягнення до юридичної відповідальності та порушено принцип правової визначеності та обґрунтованості застосування відповідних мір відповідальності, її індивідуального характеру, а також вимоги частини другої статті 8, частини другої статті 19, статей 56, 58, 61 Конституції України;

– положеннями статті 111¹⁶ (у редакції Закону № 2453) ГПК України скорочено перелік підстав для перегляду Верховним Судом України судових рішень господарських судів, що обмежує конституційне право на судовий захист;

– положеннями частини другої статті 27, частини першої статті 131 (у редакції Закону № 2453) ЦПК України виключено право особи, яка є стороною спору, повідомити про доказ, чим звужено конституційне право громадян на судовий захист;

– у супереч пункту 7 частини третьої статті 129 Конституції України частиною шостою статті 12, частиною першою статті 41 КАС України, частиною сьомою статті 81¹ ГПК України, частиною другою статті 197 ЦПК України (у редакції Закону № 2453) передбачено випадки, коли повне фіксування судового процесу технічними засобами не здійснюється;

– у супереч пункту 7 частини третьої статті 129, частині першій статті 55, статті 8, частині третій статті 22 Конституції України положеннями частин третьої, четвертої статті 33, частини одинадцятої статті 35, статті 38 КАС України, частини першої статті 64 ГПК України, частини п'ятої статті 74 ЦПК України (у редакції Закону № 2453) суттєво змінено порядок виклику та повідомлення осіб, які беруть участь у справах, про судовий розгляд і уможливлено розгляд та вирішення позовів і скарг без присутності цих осіб у судових засіданнях;

– положення статей 400⁷, 400⁹ (у редакції Закону № 2453) КПК України, якими учасників судового процесу позбавлено можливості особисто подавати клопотання про перегляд судових рішень до суду, а лише через прокурора, який і вирішує наявність підстав для такого перегляду, суперечать конституційним засадам змагальності сторін у судочинстві та рівності всіх учасників судового процесу перед законом (пункти 2, 4 частини третьої статті 129 Конституції України);

– положення частини першої статті 6, частини першої статті 47 Закону № 2453, на думку народних депутатів України, допускаючи можливість вчинення законного впливу на суддів, не узгоджуються з конституційним положенням щодо неможливості будь-якого впливу на суддів, з рішенням Конституційного Суду України та міжнародними актами;

– у супереч конституційним вимогам до професійних суддів щодо несумісності частиною другою статті 39 Закону № 2453 передбачено можливість судді Конституційного Суду України одночасно займати посаду судді Верховного Суду України;

– частиною четвертою статті 53 Закону № 2453 визначено можливість відрядження судді для роботи у Вищій раді юстиції, Вищій кваліфікаційній комісії суддів України, що суперечить конституційним вимогам до професійних суддів щодо несумісності;

– статтею 51 Закону № 2453 не визначено конституційно встановлених фахових вимог до кандидатів на посаду суддів спеціалізованих суддів, а частиною першою статті 65, пунктами 5, 6, 7 частини першої статті 66, статтею 69, частиною першою статті 70, пунктом 1 частини першої статті 82, пунктом 6 частини першої

статті 91, абзацом четвертим пункту 1 розділу XII „Прикінцеві положення“ Закону № 2453 передбачено невстановлені Конституцією України додаткові вимоги щодо спеціальної підготовки кандидатів на посаду судді, що не відповідає частині другій статті 8, частині третій статті 127 Основного Закону України;

– частиною першою статті 125, частиною другою статті 127 Закону № 2453, якими визначено порядок обрання делегатів на з'їзд суддів України та формування Ради суддів України, обмежено право суддів загальних судів на рівне представництво у роботі вищих органів суддівського самоврядування та конституційне право громадян на рівність у конституційних правах і свободах та їх рівність перед законом, що не узгоджується з частиною другою статті 8, частинами першою, другою статті 24 Конституції України.

2. Перша колегія суддів Конституційного Суду України Ухвалою від 18 листопада 2010 року відкрила конституційне провадження у справі.

3. Конституційний Суд України, розглядаючи питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) названих положень законів, дійшов висновку, що вказані норми стосуються правовідносин, які регулюються різними галузями права, і різних об'єктів (предметів) правозастосування.

Виходячи з того, що у § 23 Регламенту Конституційного Суду України передбачено можливість прийняття ухвали про роз'єднання одного конституційного провадження в окремі конституційні провадження, якщо це спрощує розгляд справи, Конституційний Суд України вважає за доцільне роз'єднати конституційне провадження за конституційним поданням 54 народних депутатів України на три окремих конституційних провадження.

У цих конституційних провадженнях визначитись щодо:

– повноважень Президента України, Верховної Ради України, Державної судової адміністрації України і Вищої ради юстиції у сфері судоустрою (пункт 2, підпункти 3.1, 3.2, 3.3 пункту 3, підпункти 4.1, 4.2 пункту 4 конституційного подання);

– системи і компетенції судів (підпункти 5.1, 5.2, 5.3, 5.4, 5.5 пункту 5, підпункти 7.1, 7.2, 7.3, 7.4, 7.5, 7.6 пункту 7 конституційного подання);

– мови судочинства і змін до процесуального законодавства у зв'язку з реформою судоустрою 2010 року (пункт 1, підпункти 6.1,

6.2, 6.3, 6.4, 6.5, 6.6, 6.7, 6.8, 6.9, 6.10, 6.11, 6.12, 6.13, 6.14 пункту 6 конституційного подання).

Враховуючи викладене та керуючись статтями 30, 51, 52 Закону України „Про Конституційний Суд України“, § 23 Регламенту Конституційного Суду України, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

Роз’єднати конституційне провадження у справі за конституційним поданням 54 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень законів України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453-VI, „Про Вищу раду юстиції“ від 15 січня 1998 року № 22/98-ВР з наступними змінами, Кримінально-процесуального кодексу України, Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України на три окремих конституційних провадження, а саме:

1) конституційне провадження у справі № 1-52/2010, в якому розглянути пункт 2, підпункти 3.1, 3.2, 3.3 пункту 3, підпункти 4.1, 4.2 пункту 4 конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень:

- частини шостої статті 79, частини п’ятої статті 111 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453-VI щодо проведення повторного голосування у разі неодержання необхідної кількості голосів народних депутатів України (більшості від конституційного складу Верховної Ради України) кандидатом на посаду судді безстроково чи щодо звільнення з посади судді, обраного безстроково;
- частини першої статті 19 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453-VI щодо повноваження Президента України ліквідувати суди загальної юрисдикції;
- частини четвертої статті 19 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453-VI щодо визначення Державною судовою адміністрацією України кількості суддів у суді;
- частини першої статті 80 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453-VI щодо здійснення Президентом України переведення судді, обраного безстроково, з одного суду до іншого суду того самого рівня і спеціалізації;
- частини другої статті 20, пункту 3 частини шостої статті 122

Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI, пункту 1¹ частини першої статті 3, пунктів 2¹, 2² частини першої статті 27, статей 29¹, 32¹ Закону України „Про Вищу раду юстиції“ від 15 січня 1998 року № 22/98–ВР щодо визначення повноваження Вищої ради юстиції призначати суддів на адміністративні посади та звільняти їх з цих посад у місцевих, апеляційних та вищих спеціалізованих судах;

– частини десятої статті 70, частин другої, третьої статті 77, частин першої, другої, третьої, четвертої, шостої статті 89, частини п'ятої статті 97 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI, пунктів 6¹, 6² частини першої статті 27, статті 29² „Про Вищу раду юстиції“ від 15 січня 1998 року № 22/98–ВР щодо можливості оскарження рішення Вищої кваліфікаційної комісії суддів України стосовно кандидатів на посаду судді та суддів до Вищої ради юстиції у випадках, визначених Законом України „Про судоустрій і статус суддів“;

2) конституційне провадження, в якому розглянути підпункти 5.1, 5.2, 5.3, 5.4, 5.5 пункту 5, підпункти 7.1, 7.2, 7.3, 7.4, 7.5, 7.6 пункту 7 конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень:

– частини першої статті 17, частини другої статті 19 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI щодо визначення принципу інстанційності як принципу побудови системи судів загальної юрисдикції;

– частини другої статті 31, абзаців другого, десятого пункту 1, пункту 2 розділу XII „Прикінцеві положення“, пункту 1, абзаців другого, п'ятого пункту 2, абзацу другого пункту 3, абзацу четвертого пункту 4, абзацу шостого пункту 6, абзацу другого підпункту 1 пункту 14 розділу XIII „Перехідні положення“ Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI, пунктів 1, 5 статті 32, частини четвертої статті 38, пункту 3 частини другої статті 156, частини четвертої статті 165³, частини першої статті 385, частини першої статті 400¹⁶, статей 400¹⁷, 400¹⁸, частини першої статті 400¹⁹ Кримінально-процесуального кодексу України, частини першої статті 323, частини першої статті 358, статей 359, 360 Цивільного процесуального кодексу України щодо утворення та функціонування Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ;

– частини другої статті 38, частини другої статті 45, абзацу десятого пункту 1 розділу XII „Прикінцеві положення“, пункту 1,

абзаців другого, п'ятого пункту 2, абзацу шостого пункту 6, абзацу другого підпункту 1 пункту 14 розділу XIII „Перехідні положення“ Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI, частини першої статті 385, статей 400¹¹ – 400¹⁸, частини першої статті 400¹⁹, статей 400²¹, 400²² Кримінально-процесуального кодексу України, статей 111¹⁴ – 111²¹, частини першої статті 111²², статей 111²⁴, 111²⁵ Господарського процесуального кодексу України, частини першої статті 323, статей 353 – 360, частини першої статті 360¹, статей 360³, 360⁴ Цивільного процесуального кодексу України, статей 235 – 240, частини першої статті 240¹, статей 242, 243 Кодексу адміністративного судочинства України щодо повноважень Верховного Суду України, Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних та кримінальних справ;

– статей 17, 38, 45 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI щодо статусу і повноважень Верховного Суду України, Пленуму Верховного Суду України;

– частини першої статті 34, частини першої статті 41 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI щодо представницьких та інших повноважень Голови Верховного Суду України;

– частини першої статті 6, частини першої статті 47 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI щодо незалежності суду та судді при здійсненні правосуддя від будь-якого незаконного впливу;

– частини другої статті 39 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI, якими встановлено, що суддею Верховного Суду України може бути суддя Конституційного Суду України;

– статті 51, яка стосується питань правового статусу суддів і не містить вимог до суддів спеціалізованих судів;

– частини четвертої статті 53 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI щодо можливості відрадження судді за його заявою для роботи, зокрема у Вищій раді юстиції, Вищій кваліфікаційній комісії суддів України, зі збереженням заробітку за основним місцем роботи;

– частини першої статті 65, пунктів 5, 6, 7 частини першої статті 66, статті 69, частини першої статті 70, пункту 1 частини першої статті 82, пункту 6 частини першої статті 91, абзацу четвертого пункту 1 розділу XII „Прикінцеві положення“ Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року

№ 2453–VI щодо проходження спеціальної підготовки кандидатами на посаду судді у Національній школі суддів України;

– частини першої статті 125, частини другої статті 127 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI щодо порядку обрання делегатів на з'їзд суддів України та формування Ради суддів України;

3) конституційне провадження, в якому розглянути пункт 1, підпункти 6.1, 6.2, 6.3, 6.4, 6.5, 6.6, 6.7, 6.8, 6.9, 6.10, 6.11, 6.12, 6.13, 6.14 пункту 6 конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень:

– частин четвертої, п'ятої статті 12 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI щодо гарантування можливості використання в судах поряд з державною регіональної мови або мови національних меншин;

– статті 400¹⁸ Кримінально-процесуального кодексу України, статті 111²¹ Господарського процесуального кодексу України, статті 240 Кодексу адміністративного судочинства України та статті 360 Цивільного процесуального кодексу України щодо порядку допуску справи до провадження Верховного Суду України колегією суддів відповідного вищого спеціалізованого суду.

– частин другої, четвертої статті 99, частин другої, третьої статті 186, частини другої статті 212 Кодексу адміністративного судочинства України, частини четвертої статті 22, частини третьої статті 43³, статті 110 Господарського процесуального кодексу України, частини п'ятої статті 151, частини першої статті 199, частин першої, другої статті 294, частини першої статті 325, частини другої статті 329 Цивільного процесуального кодексу України щодо процесуальних строків звернення громадян до суду, в тому числі строків апеляційного та касаційного оскарження;

– частин четвертої, п'ятої статті 22, частини першої статті 60 Господарського процесуального кодексу України щодо права позивача змінити предмет або підставу позову та права відповідача подати зустрічний позов до початку розгляду господарським судом справи по суті;

– частини п'ятої статті 6 Кодексу адміністративного судочинства України щодо недійсності відмови від права на звернення до суду;

– частини першої статті 89 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI, частини четвертої статті 18, статті 171¹ Кодексу адміністративного судочинства України, якими встановлено підсудність Вищому

адміністративному суду України як суду першої інстанції справ щодо оскарження актів, дій чи бездіяльності Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, визначено особливості провадження у таких справах, якими, зокрема, передбачено, що рішення Вищого адміністративного суду України щодо оскарження форм діяльності цього органу є остаточним і не підлягає перегляду в апеляційному та касаційному порядку;

– частини першої статті 22, частини другої статті 24, частини третьої статті 30 Кодексу адміністративного судочинства України щодо обмеження права учасників адміністративного судочинства подавати клопотання про передачу адміністративної справи з одного адміністративного суду до іншого, про колегіальний розгляд справи, заяву про відвід складу суду, а також судді, секретаря судового засідання, експерта, спеціаліста, перекладача, заявляти про самовідвід після початку судового розгляду справи по суті;

– частини третьої статті 53 Кодексу адміністративного судочинства України щодо неможливості окремого оскарження ухвали за наслідками розгляду питання про вступ у справу третіх осіб;

– частини третьої статті 71 Кодексу адміністративного судочинства України щодо неможливості окремого оскарження ухвали суду про відмову у витребуванні доказів;

– частин другої, третьої, шостої, восьмої статті 267 Кодексу адміністративного судочинства України щодо штрафних санкцій, накладених суддею за наслідками розгляду звіту суб'єкта владних повноважень про виконання постанови суду або у разі неподання такого звіту;

– статті 111¹⁶ Господарського процесуального кодексу України щодо визначення підстав подання заяви про перегляд судових рішень господарських судів Верховним Судом України;

– частини другої статті 27, частини першої статті 131 Цивільного процесуального кодексу України щодо зобов'язання осіб, які беруть участь у справі позовного провадження, та сторін подати докази до або під час попереднього судового засідання, а якщо попереднє судове засідання у справі не проводиться – до початку розгляду справи по суті;

– частини шостої статті 12, частини першої статті 41 Кодексу адміністративного судочинства України, частини сьомої статті 81¹ Господарського процесуального кодексу України, частини другої статті 197 Цивільного процесуального кодексу України щодо визначення випадків, коли фіксування судового процесу за допомогою звукозаписувального технічного засобу не здійснюється;

– частин третьої, четвертої статті 33, частини одинадцятої статті 35, статті 38 Кодексу адміністративного судочинства України, частини першої статті 64 Господарського процесуального кодексу України, частини п'ятої статті 74 Цивільного процесуального кодексу України щодо порядку здійснення судових викликів та повідомлень, вручення судових повісток та надсилання ухвал про порушення провадження у справі;

– статей 400⁷, 400⁹ Кримінально-процесуального кодексу України стосовно подання клопотання про перегляд судових рішень за нововиявленими обставинами прокуророві учасниками процесу, а також іншими особами, якщо таке право надано їм законом.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ